

Audiència. Pau: la vida a l'Església

En l'audiència de dimecres 22 de novembre de 2006, Benet XVI va concloure la predicació sobre la figura de sant Pau considerant un element decisiu de la seva activitat: la realitat de l'Església.

04/07/2008

Estimats germans i germanes,

Concloem avui les nostres trobades amb l'apòstol sant Pau, dedicant-li una última reflexió. No podem

acomiar-nos d'ell sense considerar un dels elements decisius de la seva activitat i una de les qüestions més importants del seu pensament: la realitat de l'Església. Hem de constatar, abans que res, que el seu primer contacte amb la persona de Jesús va tenir lloc a través del testimoni de la comunitat cristiana de Jerusalem. Va ser un contacte turbulent. En conèixer el nou grup de creients, es va transformar immediatament en el seu perseguidor feroç. Ho reconeix ell mateix tres vegades en diferents cartes: "He perseguit a l'Església de Déu", escriu (1Co 15, 9; Ga 1, 13; Flp 3, 6), presentant el seu comportament gairebé com el pitjor crim.

La història ens demostra que normalment s'arriba a Jesús passant per l'Església. En cert sentit, com dèiem, és el que li va succeir també a sant Pau, el qual va trobar l'Església abans de trobar Jesús. Ara bé, aquest

contacte va ser contraproduent: no va provocar l'adhesió, sinó més aviat un rebuig violent.

L'adhesió de Pau a l'Església es va realitzar per intervenció directa de Crist, qui en revelar-se-li en el camí de Damasc, es va identificar amb l'Església i li va fer comprendre que perseguir l'Església era perseguir-lo a ell, el Senyor. En efecte, el Ressuscitat va dir a Pau, el perseguidor de l'Església: "Saule, Saule, per què em persegueixes?" (Ac 9, 4). En perseguir l'Església, perseguia Crist. Llavors, Pau es va convertir, al mateix temps, a Crist i a l'Església. Així es comprèn per què l'Església va estar tan present en el pensament, en el cor i en l'activitat de sant Pau.

En primer lloc va estar present en quant que va fundar literalment esglésies diverses en les ciutats diverses on va arribar com evangelitzador. Quan parla de la "

meva preocupació de cada dia, la sol·licitud per totes les esglésies.” (2Co 11, 28), pensa en les diferents comunitats cristianes constituïdes successivament a Galàcia, Jònia, Macedònia i Aquea. Algunes d’aquestes esglésies també li van donar preocupacions i mals de cap, com va succeir per exemple amb les esglésies de Galàcia, que es van passar "a un altre evangeli" (Ga 1, 6), a la qual cosa ell es va oposar amb fermesa. No obstant això, no se sentia unit de manera freda o burocràtica, sinó intensa i apassionada, a les comunitats que va fundar.

Per exemple, defineix els filipencs "germans meus estimats i enyorats, el meu goig i la meva corona" (Flp 4, 1). Altres vegades compara les diferents comunitats amb una carta de recomanació única en el seu gènere: " La nostra carta sou vosaltres, escrita en els nostres cors, coneguda i

llegida de tothom" (2Co 3, 2). En altres ocasions els demostra un veritable sentiment no sols de paternitat, sinó també de maternitat, com quan s'adreça als seus destinataris cridant-los "fills meus, pels qui pateixo novament dolors de part, fins a veure Crist format en vosaltres" (Ga 4, 19; cf. 1Co 4, 14-15; 1 Ts 2, 7-8).

En les cartes, sant Pau ens il·lustra també sobre la seva doctrina sobre l'Església. És molt coneguda la seva original definició de l'Església com "cos de Crist", que no trobem en altres autors cristians del segle I (cf. 1Co 12, 27; Ef 4, 12; 5, 30; Col 1, 24). L'arrel més profunda d'aquesta sorprenent definició de l'Església la trobem en el sagrament del Cos de Crist. Diu sant Pau: " Ja que el pa és un de sol, nosaltres, tot i que som molts, formem un sol cos" (1Co 10, 17). En la mateixa Eucaristia Crist ens dóna el seu Cos i ens converteix

en el seu Cos. En aquest sentit, sant Pau diu als Gàlates: "Tots vosaltres sou u en Crist" (Ga 3, 28).

Amb tot això, sant Pau ens dóna a entendre que no sols hi ha una pertinença de l'Església a Crist, sinó també una certa equiparació i identificació de l'Església amb Crist. Per tant, la grandesa i la noblesa de l'Església, és a dir, de tots els que formem part d'ella, deriva del fet que som membres de Crist, com una extensió de la seva presència personal en el món.

I d'aquí deriva, naturalment, el nostre deure de viure realment de conformitat amb Crist. D'aquí deriven també les exhortacions de sant Pau a propòsit dels diferents carismes que animen i estructuren la comunitat cristiana. Tots es remunten a un únic brollador, que és l'Esperit del Pare i del Fill, sabent que a l'Església ningú no està mancat

d'un carisma, perquè, com escriu l'Apòstol, " A cadascú li és donada la manifestació de l'Esperit en bé de tots." (1Co 12, 7). Ara bé, l'important és que tots els carismes contribueixin plegats a l'edificació de la comunitat i no es converteixin, al contrari, en motiu de discòrdia. A aquest respecte, sant Pau es pregunta retòricament: " És que el Crist està dividit?" (1Co 1, 13). Sap bé i ens ensenya que és necessari "conservar la unitat de l'Esperit amb el vincle de la pau: un sol Cos i un sol Esperit, com una és l'esperança a què heu estat cridats" (Ef 4, 3-4).

Òbviament, subratllar l'exigència de la unitat no significa dir que s'ha d'uniformar o aplanar la vida eclesial segons una manera única d'actuar. En un altre lloc, sant Pau invita a "no extingir l'Esperit" (1 Ts 5, 19), és a dir, a deixar generosament espai al dinamisme imprevisible de les manifestacions carismàtiques de

l'Esperit, el qual és una font d'energia i de vitalitat sempre nova. Però per a sant Pau l'edificació mútua és un criteri especialment important: "que tot es faci per a edificació" (1Co 14, 26). Tot ha d'ajudar a construir ordenadament el teixit eclesial, no sols sense estancaments, sinó també sense fugues ni esquincos.

En una de les cartes sant Pau presenta l'Església com a muller de Crist (cf. Ef. 5, 21-33), utilitzant una antiga metàfora profètica, que considerava al poble d'Israel com l'esposa del Déu de l'aliança (cf. Os 2, 4. 21; Is 54, 5-8): així es posa en relleu la gran intimitat de les relacions entre Crist i la seva Església, ja sigui perquè és objecte del més tendre amor per part del seu Senyor, ja sigui perquè l'amor ha de ser recíproc, i per consegüent, també nosaltres, en tant que membres de l'Església, hem

de demostrar-li una fidelitat apassionada.

Així doncs, en definitiva, està en joc una relació de comunió: la relació, per dir-ho així, vertical, entre Jesucrist i tots nosaltres, però també l'horitzontal, entre tots els que es distingeixen en el món perquè " invoquen el nom de nostre Senyor Jesucrist" (1Co 1, 2). Aquesta és la nostra definició: formem part dels qui invoquen el nom del Senyor Jesucrist. D'aquesta manera s'entén com és de desitjable que es realitzi allò que el mateix sant Pau diu en la carta als Corintis: " En canvi, si tots profetitzen, i entra un que no creu o un no iniciat, serà convençut per tots, serà examinat per tots, seran descoberts els secrets del seu cor, i així, prosternat de cara a terra, adorarà Déu i proclamarà que Déu és realment enmig de vosaltres. " (1Co 14, 24-25).

Així haurien de ser les nostres trobades litúrgiques. Si entrés un no cristià en una de les nostres assemblees, al final hauria de poder dir: "Veritablement Déu és amb vosaltres". Demanem al Senyor que visquem així, en comunió amb Crist i en comunió entre nosaltres.

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-pau-la-vida-a-lesglesia/> (26/03/2026)